

PORADNIK PRAWNY DLA E-BIZNESU

Piotr Dynowski
Izabela Kowalczuk-Pakuła, Grzegorz Pacek

PRAWO W PRAKTYCE

Wolters Kluwer

PORADNIK PRAWNY DLA E-BIZNESU

Piotr Dynowski
Izabela Kowalczyk-Pakuła, Grzegorz Pacek

PRAWO W PRAKTYCE

Stan prawny na 1 grudnia 2015 r.

Wydawca
Monika Pawłowska

Redaktor prowadzący
Ewa Fonkowicz

Opracowanie redakcyjne
Dagmara Wachna

Łamanie
Fotoedytor

Poszczególne części napisali:

Piotr Dynowski – wstęp, rozdział 1 (z wyjątkiem podrozdziału 1.6), podrozdział 3.4
Izabela Kowalczuk-Pakuła – rozdział 2

Grzegorz Pacek – podrozdział 1.6, podrozdziały 3.1– 3.3 i 3.5, rozdziały 4–7

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

SZANUJMY PRAWO I WŁASNOŚĆ
Więcej na www.legalnakultura.pl
POLSKA IZBA KSIĄŻKI

© Copyright by
Wolters Kluwer SA, 2016

ISBN: 978-83-264-9246-4

Wydane przez:
Wolters Kluwer SA

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Spis treści

Wykaz skrótów	9
Wstęp	11
Rozdział 1. Jak rozpocząć e-biznes	13
1.1. Podstawowe obowiązki związane z założeniem działalności gospodarczej	13
1.2. Jaką formę prowadzenia działalności gospodarczej wybrać	17
1.2.1. Jednoosobowa działalność gospodarcza	17
1.2.2. Spółka cywilna	19
1.2.3. Spółki prawa handlowego	20
1.2.3.1. Spółki osobowe	21
1.2.3.2. Spółki kapitałowe	33
1.3. Jak dokonać wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG)	53
1.4. Jak uzyskać wpis do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (KRS)	64
1.5. Jak prowadzić działalność regulowaną	90
1.5.1. Wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE)	92
1.5.2. Wpis do rejestrów prowadzonych przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji (KRRiT)	100
1.6. Kiedy serwis internetowy może być uznany za prasę	109
1.7. Jak zawiesić i wznowić działalność gospodarczą	114
Rozdział 2. Dane osobowe i prywatność w e-biznesie	117
2.1. Ogólne zasady ochrony danych osobowych w e-biznesie	117
2.1.1. Podstawowe przepisy	117
2.1.2. Podstawowe pojęcia	118
2.1.2.1. Dane osobowe	118
2.1.2.2. Administrator danych	121
2.1.2.3. Przetwarzanie danych osobowych	122
2.1.2.4. (Pod)przetwarzający i (pod)powierzenie	122

2.2. Zakres stosowania polskich przepisów o ochronie danych osobowych	124
2.3. Ogólne obowiązki administratora danych	125
2.3.1. Przetwarzanie danych osobowych zgodnie z prawem	126
2.3.1.1. Osoba, której dane dotyczą, wyraża na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych	127
2.3.1.2. Przetwarzanie danych jest niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa	130
2.3.1.3. Przetwarzanie danych jest konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą	132
2.3.1.4. Przetwarzanie danych jest niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych i nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą	133
2.3.2. Obowiązek informacyjny względem osób, których dane dotyczą	134
2.3.3. Szczególna staranność przy przetwarzaniu danych osobowych	136
2.4. Pozostałe aspekty związane z relacją administratora danych z osobą, której dane dotyczą	139
2.4.1. Realizacja prawa do informacji na temat przetwarzania danych	139
2.4.2. Udostępnianie danych osobowych	140
2.4.3. Zgoda na przechowywanie tzw. ciasteczek (ang. <i>cookies</i>) ...	141
2.4.3.1. Uwagi ogólne	141
2.4.3.2. Sposoby publikacji informacji o plikach cookies ...	142
2.5. Dokumentacja związana z przetwarzaniem danych osobowych	142
2.5.1. Polityka prywatności	142
2.5.2. Dokumenty związane z zabezpieczeniem danych osobowych	146
2.5.2.1. Upoważnienie do przetwarzania danych osobowych i ewidencja osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych	148
2.5.2.2. Polityka bezpieczeństwa	150
2.5.2.3. Instrukcja zarządzania systemem informatycznym ...	158
2.5.2.4. Umowa o powierzenie przetwarzania danych osobowych	166
2.6. Zgłaszanie zbiorów danych osobowych do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (GIODO)	170

2.6.1. Definicja zbioru danych osobowych	170
2.6.2. Zgłoszenie i rejestracja zbioru danych do GIODO	170
2.7. Transfer danych do i poza EOG	185
2.7.1. EOG i państwa zapewniające odpowiedni poziom ochrony danych osobowych	185
2.7.2. Transfer poza EOG do państw niezapewniających adekwatnego poziomu ochrony	186
2.7.3. Badanie przez GIODO adekwatności ochrony danych	187
2.8. Kontakty z GIODO	187
2.8.1. Wystąpienia	188
2.8.2. Kontrola GIODO	188
2.8.3. Sprawdzenie zgodności procesów przetwarzania danych osobowych z odpowiednimi przepisami u administratora danych, który powołał administratora bezpieczeństwa informacji i zgłosił go do GIODO	191
2.8.4. Sankcje	192
Rozdział 3. Jak prowadzić e-biznes – relacje z konsumentami (B2C) ...	194
3.1. Co to jest handel elektroniczny (usługi świadczone drogą elektroniczną lub usługi społeczeństwa informacyjnego)	194
3.2. Obowiązki e-przedsiębiorcy	197
3.2.1. Adresy elektroniczne	198
3.2.2. Inne formy kontaktu	198
3.2.3. Imię i nazwisko/nazwa firmy	199
3.2.4. Transparentność – co jeszcze (nie-przedsiębiorcy)?	200
3.2.5. Transparentność – B2C	201
3.2.6. Gdzie i jak umieścić informacje – B2C?	214
3.2.7. Potwierdzenie zawarcia umowy	216
3.2.8. Inne obowiązki informacyjne	217
3.3. Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną	218
3.3.1. Zmiana regulaminu	219
3.3.2. Regulamin – postanowienia obowiązkowe	220
3.4. Ochrona praw konsumentów	229
3.4.1. Prawa konsumentów a obowiązki e-przedsiębiorcy	230
3.4.2. Dostarczanie treści cyfrowych	230
3.4.3. Prawo odstąpienia od umowy	232
3.4.4. Gwarancja i rękojmia	239
3.4.5. Niedozwolone postanowienia wzorców umownych (tzw. klauzule abuzywne)	241
3.4.6. Postępowanie w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone	244
3.4.7. Polubowne rozwiązywanie sporów z konsumentami	246
3.4.7.1. Mediacja przy wojewódzkich inspektoratach Inspekcji Handlowej	247
3.4.7.2. Stałe polubowne sądy konsumenckie	248

3.4.8. Inne instytucje i organizacje udzielające pomocy konsumentom	250
3.4.8.1. Rzecznicy konsumentów	250
3.4.8.2. Organizacje pozarządowe	250
3.4.9. Postępowanie o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów	251
3.5. Jak radzić sobie z nierzetelnymi usługobiorcami	253
3.5.1. Wezwanie do zapłaty	253
3.5.2. Pozew	256
Rozdział 4. Jak prowadzić e-biznes – relacje z kontrahentami (B2B) ...	268
4.1. Umowy z dostawcami sprzętu i infrastruktury: dostęp do sieci, zakup urządzeń, domena, pozycjonowanie, hosting	268
4.1.1. Umowa dostępu do sieci	268
4.1.2. Umowa hostingu	272
4.1.3. Umowa przeniesienia praw do domeny	278
4.1.4. Umowa o pozycjonowanie	284
Rozdział 5. Jak prowadzić e-biznes – relacje z pracownikami i współpracownikami	294
5.1. Umowa o pracę	295
5.2. Umowa o zakazie konkurencji	298
5.2.1. Tajemnica przedsiębiorstwa	299
5.3. Umowa zlecenia	304
5.4. Umowa o zachowanie poufności	312
Rozdział 6. E-biznes a relacje z organami ścigania (policją, prokuraturą)	319
6.1. Stalking	319
6.2. Szkalowanie	320
6.3. Zastraszanie i groźby	321
6.4. Spam	322
6.5. Nielegalne pobieranie plików	324
6.6. Podszycanie się pod inną osobę	325
6.7. Hacking	326
6.8. Pornografia/pedofilia	328
6.9. Obowiązek powiadomienia o przestępstwie	330
6.10. Zażalenie	338
Rozdział 7. E-biznes a prawa osób trzecich	342
7.1. Odpowiedź usługobiorcy	348
7.2. Moderowanie treści	350
Wzór wniosku o wpis do CEIDG (CEIDG-1) wraz z załącznikami	353

Wykaz skrótów

Akty prawne

- dyrektywa 95/46/WE – dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995, s. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, s. 355, z późn. zm.)
- dyrektywa 2000/31/WE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 178 z 17.07.2000, s. 1–16, Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 25, s. 399)
- k.c. – ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 121 z późn. zm.)
- k.k. – ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.)
- k.p. – ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 z późn. zm.)
- k.p.k. – ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.)
- k.w. – ustawa z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 482 z późn. zm.)
- pr. pras. – ustawa z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 z późn. zm.)
- pr. tel. – ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 243 z późn. zm.)
- rozporządzenie o środkach zabezpieczających – rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (Dz. U. Nr 100, poz. 1024)

- u.o.d.o. – ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 z późn. zm.)
- u.s.d.g. – ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.)
- u.ś.u.d.e. – ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1422)

Czasopisma i wydawnictwa promulgacyjne

- OSNC – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Cywilna
- OSNWK – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Karna i Wojskowa
- OSP – Orzecznictwo Sądów Polskich

Inne

- CEIDG – Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej
- EOG – Europejski Obszar Gospodarczy
- GIODO – Główny Inspektor Danych Osobowych
- GUS – Główny Urząd Statystyczny
- KRRiT – Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji
- KRS – Krajowy Rejestr Sądowy
- KRUS – Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
- NASK – Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa
- NIP – numer identyfikacji podatkowej
- SOKiK – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- UKE – Urząd Komunikacji Elektronicznej
- US – Urząd Skarbowy
- WIIH – wojewódzki inspektorat Inspekcji Handlowej
- ZUS – Zakład Ubezpieczeń Społecznych

Wstęp

Internet, pomyślany jako międzyuczelniana czy rządowa sieć rozproszonej transmisji danych, w powszechnym odczuciu pełni dziś całkowicie odmienną rolę. Po początkowym okresie wykorzystywania tego narzędzia jedynie przez uniwersytety i jednostki naukowe Internet stał się doskonałym narzędziem komercyjnym. Z jednej strony pozwala przedsiębiorcom łatwiej i bardziej masowo docierać do swoich klientów i współpracować (oraz konkurować) między sobą, a także ograniczać koszty związane z prowadzeniem działalności w świecie rzeczywistym, z drugiej – daje konsumentom instrument dostępu do większego wyboru dóbr i usług oraz nowych możliwości realizowania osobistych zainteresowań.

Obecnie w Polsce odsetek korzystających z Internetu przynajmniej raz w tygodniu wynosi niemal 65% (w porównaniu do 17% w 2002 r.), a odsetek gospodarstw domowych z dostępem do sieci osiągnął poziom 72% (przy 94% dla przedsiębiorstw). Nic więc dziwnego, że ta poszerzająca się sfera aktywności znajduje się w zakresie oddziaływania prawa i że ustawodawca chce mieć na nią wpływ. Trzeba jednak zaznaczyć, że nie ma jak dotąd jednego, konkretnego aktu prawnego, który regulowałby sprawy związane z Internetem, tak na poziomie światowym, jak i europejskim czy choćby polskim. Nie znaczy to jednak, że sfera ta jest pozostawiona zupełnie bez jakiegokolwiek prawnej regulacji.

Niniejsza publikacja jest adresowana przede wszystkim do osób zainteresowanych założeniem i prowadzeniem e-biznesu, czy to w postaci sklepu internetowego, czy portalu. Przyjęty układ rozdziałów dostosowany został do procesu zakładania e-biznesu – od decyzji o wyborze formy prowadzenia działalności gospodarczej, przez uzyskiwanie niezbędnych wpisów do rejestrów i zezwoleń, po kwestie związane

z codziennym prowadzeniem e-biznesu oraz kontaktami z organami publicznymi, partnerami biznesowymi i konsumentami.

Mamy nadzieję, że nasz poradnik okaże się pomocny dla przyszłych e-przedsiębiorców i dzięki zawartym w nim przykładom oraz wzorom dokumentów pozwoli w łatwy sposób poradzić sobie z podstawowymi obowiązkami prawnymi związanymi z prowadzeniem e-biznesu. Publikacja ta została jednak opracowana wyłącznie po to, aby wskazać i ogólnie omówić kluczowe zagadnienia prawne związane z prowadzeniem e-biznesu. Nie stanowi ani nie zastępuje porady prawnej dotyczącej konkretnej sytuacji kogokolwiek z Państwa. Publikacja przedstawia stan prawny aktualny na dzień 1 grudnia 2015 r.

Autorzy

Rozdział 1

Jak rozpocząć e-biznes

1.1. Podstawowe obowiązki związane z założeniem działalności gospodarczej

Dobry pomysł na biznes i gotowy biznesplan to elementy niezbędne, żeby myśleć o rozpoczęciu działalności gospodarczej. Założenie firmy wymaga jednak także załatwienia kilku formalności związanych z rejestracją firmy oraz jej zgłoszeniem do właściwych urzędów (GUS, ZUS, US).

Prowadzenie sklepu internetowego lub profesjonalnego portalu, np. oferującego odpłatny dostęp do treści albo świadczenie usług w zakresie dostępu do Internetu, telefonii internetowej (VoIP), telewizji internetowej czy innych usług świadczonych drogą elektroniczną nie jest możliwe bez formalnego założenia firmy.

Zgodnie z art. 2 u.s.d.g. działalnością gospodarczą jest m.in. działalność handlowa lub usługowa, a także wszelka inna działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Nie będzie więc wymagało założenia firmy amatorskie, hobbystyczne i nieregularne prowadzenie strony internetowej poświęconej określonej tematyce czy prowadzenie prywatnego bloga, o ile nie będzie miało charakteru stałego i zawodowego, w szczególności związanego z uzyskiwaniem przychodów z tego typu działalności.

Osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną (tzw. ułomna

osoba prawna), wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą, jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Działalność gospodarczą można prowadzić przede wszystkim jako jednoosobowy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą na własny rachunek, w formie spółki cywilnej albo spółki prawa handlowego (osobowej lub kapitałowej). Możliwe jest także prowadzenie działalności gospodarczej w formie spółdzielni, a pod pewnymi warunkami działalność gospodarczą mogą też prowadzić fundacje i stowarzyszenia. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278 z późn. zm.) przedsiębiorcy z innych państw członkowskich UE mogą także czasowo świadczyć usługi na terytorium Polski transgranicznie, w oparciu o zasadę swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w UE, bez zakładania w tym celu firmy lub oddziału w Polsce. Prowadzenie niektórych rodzajów działalności gospodarczej stanowiących działalność koncesjonowaną albo tzw. działalność regulowaną, jak np. świadczenie usług telekomunikacyjnych, dostarczanie treści audiowizualnych czy prowadzenie bukmacherskiego serwisu internetowego, wymaga – poza założeniem firmy – także uzyskania stosownej koncesji albo zezwolenia na prowadzenie tego typu działalności i wpisu do rejestru dotyczącego danego rodzaju działalności regulowanej.

Zgodnie z przepisami o swobodzie działalności gospodarczej rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej może nastąpić w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (w przypadku osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą albo wspólników spółki cywilnej) albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (w przypadku spółek prawa handlowego). We wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej można także określić późniejszy niż dzień złożenia wniosku dzień rozpoczęcia działalności gospodarczej.

Spółka kapitałowa (tj. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółka akcyjna) w organizacji może podjąć działalność gospodarczą nawet jeszcze przed uzyskaniem wpisu do rejestru przedsiębiorców.

Założenie firmy będzie się też wiązać z koniecznością dokonania zgłoszenia do Głównego Urzędu Statystycznego (REGON), urzędu skarbowego (NIP i VAT), Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz, w przypadku zatrudniania pracowników, powiadomienia Państwowej Inspekcji Pracy. Dzięki ustawie deregulacyjnej większość tych formalności załatwia się jednak obecnie w jednym okienku, przy okazji rejestrowania działalności gospodarczej w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym.

W terminie siedmiu dni od rozpoczęcia działalności gospodarczej przedsiębiorca musi dokonać zgłoszenia na potrzeby odpowiednich ubezpieczeń społecznych (społeczne, zdrowotne, chorobowe) w oddziale ZUS właściwym ze względu na adres miejsca prowadzenia działalności lub siedziby przedsiębiorcy. W przypadku gdy prowadzenie działalności gospodarczej jest wyłącznym tytułem do ubezpieczeń społecznych danego przedsiębiorcy, składa się formularz ZUS ZUA. Jeśli osoba będąca przedsiębiorcą posiada inny tytuł do ubezpieczeń społecznych (np. pozostaje w stosunku pracy), powinna samodzielnie ustalić rodzaj ubezpieczeń, których uzyskanie będzie wymagało zgłoszenia. W przypadku gdy przedsiębiorca ma obowiązek rozliczania składek na ubezpieczenie społeczne nie tylko za siebie, ale i za inne osoby (np. swoich pracowników), powinien zgłosić te osoby do odpowiednich ubezpieczeń w terminie siedmiu dni od daty powstania takiego obowiązku (np. nawiązania stosunku pracy).

Jeżeli przedsiębiorca staje się w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą płatnikiem podatku VAT, to najpóźniej w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia sprzedaży towarów lub świadczenia usług objętych VAT powinien dokonać zgłoszenia na potrzeby tego podatku na formularzu VAT-R w urzędzie skarbowym właściwym ze względu na miejsce wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi posiadający podpis elektroniczny mogą złożyć formularz VAT-R za pośrednictwem Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG). Naczelnik właściwego urzędu skarbowego dokoną wtedy rejestracji przedsiębiorcy jako „podatnika VAT czynnego”. Od 1 stycznia 2015 r. rejestracja przedsiębiorców dla celów VAT jest bezpłatna. Nie ma już także obowiązku uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego na potrzeby podatku VAT. Przedsiębiorca, który będzie chciał otrzymać potwierdzenie rejestracji na potrzeby

podatku VAT, jest jednak zobowiązany wnieść opłatę skarbową w wysokości 170 zł.

Prowadzenie działalności gospodarczej wiąże się także z koniecznością rozliczania się z tego tytułu z należnych podatków. Trzeba przy tym pamiętać, że nie zawsze w odniesieniu do danego przedsiębiorcy właściwym urzędem skarbowym w zakresie podatku PIT, CIT i VAT jest ten sam urząd. Podatek dochodowy od osób fizycznych (PIT) należy rozliczać z urzędem skarbowym właściwym według miejsca zamieszkania podatnika. Podatek dochodowy od osób prawnych (CIT) należy rozliczać z urzędem skarbowym właściwym ze względu na adres siedziby takiej osoby prawnej (np. spółki). Dla potrzeb podatku od towarów i usług (VAT) kryterium ustalania właściwości miejscowej urzędu skarbowego jest zaś miejsce wykonywania czynności, które podlegają opodatkowaniu tym podatkiem, a więc miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Jeżeli dany przedsiębiorca prowadził już działalność gospodarczą w przeszłości, powinien mieć nadany numer REGON. Numer ten można sprawdzić na stronie www.stat.gov.pl/regon/. Urzędy statystyczne, na żądanie wpisanych do rejestru osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, wydają zaświadczenia o nadanym takim przedsiębiorcom i ich oddziałom numerze REGON nie później niż w terminie siedmiu dni roboczych od dnia otrzymania żądania.

W przypadku przedsiębiorcy zamierzającego zatrudnić pracowników konieczny będzie kontakt z Państwową Inspekcją Pracy (www.pip.gov.pl) oraz sanepidem (www.gis.gov.pl). W wyniku nowelizacji kodeksu pracy od 17 stycznia 2013 r. pracodawcy zostali jednak zwolnieni z obowiązku zgłaszania do Państwowej Inspekcji Pracy i Państwowej Inspekcji Sanitarnej informacji o miejscu, rodzaju i zakresie wykonywanej działalności. Inspekcje pozyskują obecnie te dane z rejestru firm Głównego Urzędu Statystycznego i rejestru kont płatników prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Przedsiębiorca wpisany do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego albo do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej jest obowiązany umieszczać numer identyfikacji podatkowej (NIP) we wszelkich dokumentach i oświadczeniach pisemnych, kierowanych w zakresie swojej działalności do oznaczonych osób i organów, oraz posługiwać się tym numerem w obrocie prawnym i gospodarczym. NIP służy także identyfikacji przedsiębiorcy w poszczególnych urzędowych rejestrach oraz w kontaktach z organami administracji publicznej.

Prowadzenie działalności gospodarczej wymaga również założenia firmowego konta w banku, gdyż wszelkie płatności dokonywane lub przyjmowane przez przedsiębiorcę związane z prowadzoną działalnością gospodarczą powinny odbywać się za pośrednictwem firmowego (a nie osobistego) rachunku bankowego, jeśli:

- stroną transakcji, z której wynika płatność, jest inny przedsiębiorca oraz
- jednorazowa wartość transakcji, bez względu na liczbę wynikających z niej płatności, przekracza równowartość 15 000 euro przeliczonych na złote według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym dokonano transakcji.

1.2. Jaką formę prowadzenia działalności gospodarczej wybrać

Podstawowe pytanie, na jakie musi sobie udzielić odpowiedzi każdy przyszły przedsiębiorca, to wybór formy, w jakiej będzie prowadził swoją działalność gospodarczą. Każda z możliwych form ma swoje zalety i wady – niektóre z tych form wymagają przy tym dość znacznego wkładu finansowego, z kolei inne posiadania wspólników.

Poniżej przedstawiamy krótką prezentację najczęstszych form prowadzenia działalności gospodarczej i podstawowe zasady, które stosują się do ich założenia i prowadzenia.

1.2.1. Jednoosobowa działalność gospodarcza

Najprostszą formą prowadzenia działalności gospodarczej lub zawodowej jest forma jednoosobowej pozarolniczej działalności gospodarczej. W przypadku prowadzenia tego typu działalności osoba fizyczna samodzielnie decyduje o wszystkich sprawach związanych z firmą, co daje jej pełną kontrolę nad tą działalnością. Prowadzenie działalności gospodarczej w tej formie pozwala na wybór dogodnych form opodatkowania, a także stosunkowo prostych form prowadzenia księgowości. Jednoosobowość działalności gospodarczej nie oznacza też, że przedsiębiorca działający w takiej formie nie może zatrudniać pracowników. Jednocześnie jednak osoba prowadząca firmę w tej formie odpowiada za wszystkie zobowiązania zaciągnięte w ramach prowadzonej działalności, bez ograniczeń, całym swoim majątkiem. Nie ma

bowiem żadnego formalnego rozgraniczenia pomiędzy jej majątkiem prywatnym a firmowym. Odpowiedzialność związana z prowadzoną działalnością gospodarczą może także obejmować współmałżonka w zakresie, w jakim pomiędzy małżonkami obowiązuje małżeńska wspólność majątkowa. Można tę współodpowiedzialność wyłączyć lub ograniczyć, decydując się na rozdzielną majątkową między małżonkami (tzw. intercyzę). Ważnym elementem ograniczającym ryzyko ekonomiczne związane z prowadzeniem jednoosobowej działalności gospodarczej jest zawarcie odpowiedniej umowy ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej przedsiębiorcy. Z uwagi jednak na wskazaną powyżej pełną odpowiedzialność majątkiem własnym ta forma prowadzenia działalności gospodarczej zalecana jest raczej przy małej skali działalności i umiarkowanym ryzyku finansowym związanym z tą działalnością.

Od strony formalnej założenie jednoosobowej działalności gospodarczej wymaga w zasadzie jedynie wpisu do CEIDG, uzyskania numeru REGON, rejestracji w ZUS jako płatnika (nawet jeśli firma nie będzie zatrudniać pracowników) i w urzędzie skarbowym (jeśli firma chce uzyskać status płatnika VAT) oraz założenia firmowego konta bankowego. Teoretycznie więc założenie jednoosobowej działalności gospodarczej jest możliwe w 24 godziny, najpóźniej w kilka dni. Jednoosobowa działalność gospodarcza nie wymaga przy tym żadnego formalnego aktu założycielskiego ani posiadania kapitału zakładowego, a więc żadnych ściśle określonych środków finansowych na start.

Jednoosobowy przedsiębiorca prowadzi swoją działalność pod wybraną przez siebie firmą (nazwą), którą jednak musi zawierać co najmniej jego imię i nazwisko. Firma może zawierać także dodatkowe elementy, np. wskazujące na przedmiot działalności (np. e-sklep) lub określenie fantazyjne, mające na celu stworzenie niezależnej od przedsiębiorcy marki (np. „Super Sklep”). W praktyce fakt posługiwania się przez jednoosobowego przedsiębiorcę nazwą odmienną od jego imienia i nazwiska bywa mylony jest z powstaniem odrębnego podmiotu prawnego w stosunku do osoby fizycznej prowadzącej w tej formie swoją działalność. Z tego powodu bardzo często w umowach pojawiają się nieprawidłowe oznaczenia przedsiębiorcy jako strony umowy, sugerujące, że osoba fizyczna działa niejako jako przedstawiciel swojej jednoosobowej działalności gospodarczej na zasadach zbliżonych do tych, na których zarząd reprezentuje spółkę. Należy jednak pamiętać, że przedsiębiorca pozostaje osobą fizyczną i tylko jako osoba fizyczna może być stroną umów czy innych czynności prawnych, posiada zdol-

ność sądową, może być podmiotem praw i obowiązków. Dlatego zawierając umowę, należy określić osobę fizyczną (przedsiębiorcę), która jest stroną tej umowy (np. Jan Kowalski), a dopiero później powinno się doprecyzować, pod jaką nazwą prowadzi ona działalność (np. „prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Niebieskie Migdały”).

1.2.2. Spółka cywilna

Najmniej sformalizowaną formą wspólnego prowadzenia biznesu (realizowania celu gospodarczego) przez kilka osób jest działanie w formie spółki cywilnej. Spółka cywilna to nic innego jak umowa cywilna łącząca wspólników, którzy zobowiązują się do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego oraz określają działania, które zobowiązują się podjąć dla osiągnięcia tego celu. Wspólnikami spółki cywilnej mogą być przy tym zarówno osoby fizyczne, jak i prawne (np. spółki prawa handlowego).

Umowa spółki cywilnej musi zatem koniecznie określać cel gospodarczy wspólników oraz konkretne ich obowiązki, które zobowiązują się podjąć dla realizacji tego celu. Jeżeli wspólnik zobowiązuje się do wniesienia wkładu, w umowie należy wskazać jego przedmiot i wartość. Brak któregośkolwiek z powyższych elementów powoduje, że zawarta umowa nie jest umową spółki cywilnej w rozumieniu kodeksu cywilnego. Umowę należy sporządzić w formie pisemnej, ponieważ w przypadku gdy nie zostanie zachowana forma pisemna, wspólnicy w ewentualnym sporze sądowym dla wykazania jej treści nie będą mogli powoływać dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron na okoliczność faktu zawarcia lub treści umowy spółki cywilnej.

Należy jednak pamiętać, że spółka cywilna, choć otrzymuje swój NIP i REGON, sama w sobie nie jest przedsiębiorcą – przedsiębiorcami są tylko jej wspólnicy. Dlatego spółka cywilna jako taka nie podlega wpisowi do CEIDG, natomiast adnotacja o byciu wspólnikiem spółki cywilnej jest zawarta we wpisie do CEIDG albo KRS każdego z jej wspólników.

Jak wspomniano powyżej, ponieważ spółka cywilna *de facto* stanowi tylko umowę pomiędzy jej wspólnikami, w konsekwencji nie jest samodzielnym podmiotem praw oraz obowiązków i nie ma osobowości prawnej. W praktyce oznacza to, że stroną umów zawieranych przez taką spółkę z kontrahentami lub stroną w sporze sądowym muszą być bezpośrednio wszyscy jej wspólnicy. Oczywiście nie wszystkie umowy

muszą być podpisywane jednocześnie przez wszystkich wspólników. Mogą oni udzielać sobie odpowiednich pełnomocnictw w zakresie określonych czynności prawnych, jednak w stosunkach zewnętrznych umowy wiążą tylko tych wspólników, którzy zostaną wskazani jako strona danej umowy. Podobne ograniczenia dotyczą spółki cywilnej w zakresie zdolności wekslowej oraz upadłościowej.

Spółka cywilna nie wymaga kapitału zakładowego. Majątek spółki cywilnej jest majątkiem wspólnym wspólników, objętym współnością łączną. Oznacza to, że majątkiem tym aż do momentu ustania współwłasności i jego podziału, np. na skutek rozwiązania umowy spółki, mogą rozporządzać tylko wszyscy wspólnicy razem. Wspólnicy spółki cywilnej nie mogą np. sprzedać swojego udziału w majątku spółki cywilnej.

Odpowiedzialność za zobowiązania powstałe w związku z działalnością w ramach spółki cywilnej ponoszą wszyscy wspólnicy, a nie spółka. Odpowiedzialność wspólników nie jest przy tym ograniczona do wysokości wniesionych przez nich wkładów, lecz każdy ze wspólników odpowiada całym swoim majątkiem bez ograniczeń. Odpowiedzialność wspólników za zobowiązania spółki cywilnej ma charakter solidarny, co oznacza, że wierzyciel spółki może dochodzić swoich roszczeń od każdego ze wspólników spółki cywilnej w pełnej wysokości tych roszczeń. Wspólnik, który spełni świadczenie w całości, może, zgodnie z postanowieniami umowy spółki, dochodzić zwrotu od pozostałych wspólników w ramach tzw. roszczeń regresowych.

Założenie i prowadzenie spółki cywilnej nie wymaga więc ani dużych nakładów finansowych, ani zbyt wielu obowiązków formalnych. Jednak prowadzenie działalności gospodarczej w tej formie wymaga bardzo dużego zaufania do pozostałych wspólników, gdyż w przypadku powstania zobowiązań finansowych wszyscy wspólnicy odpowiadają za nie solidarnie. Ponieważ wszystkie decyzje w spółce cywilnej wymagają zgody wszystkich wspólników, powstanie między nimi konfliktu może doprowadzić do paraliżu spółki i braku faktycznej możliwości dalszego prowadzenia przez nią działalności.

1.2.3. Spółki prawa handlowego

Bardziej zaawansowaną formą prowadzenia działalności gospodarczej niż jednoosobowa działalność gospodarcza czy działalność w formie spółki cywilnej, sprzyjającą w szczególności prowadzeniu działalności w większym rozmiarze, jest prowadzenie działalności w formie spółki

prawa handlowego. Szczegółowe zasady tworzenia i prowadzenia takich spółek określają przepisy ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 z późn. zm.).

Kodeks spółek handlowych rozróżnia dwa rodzaje spółek prawa handlowego: spółki osobowe i spółki kapitałowe.

1.2.3.1. Spółki osobowe

Spółki osobowe są jednostkami nieposiadającymi osobowości prawnej, ale mają zdolność prawną. Oznacza to, że choć nie są one osobami prawnymi, to mogą być podmiotami praw i obowiązków. W przeciwieństwie do spółki cywilnej spółki osobowe posiadają swój majątek, odrębny od majątków ich wspólników, mogą nabywać prawa i zaciągać zobowiązania we własnym imieniu (w tym własność nieruchomości i inne prawa rzeczowe) oraz występować jako strona w postępowaniach sądowych i administracyjnych. Spółka osobowa prowadzi swoje przedsiębiorstwo pod własną firmą (nazwą).

O ile umowa danej spółki nie stanowi inaczej, zmiana postanowień umowy spółki osobowej wymaga zgody wszystkich jej wspólników.

Ogół praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej może być przeniesiony na inną osobę tylko wówczas, gdy umowa spółki tak stanowi. Nawet jednak w takim przypadku może on być przeniesiony na inną osobę tylko po uzyskaniu pisemnej zgody wszystkich pozostałych wspólników, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. W przypadku przeniesienia ogółu praw i obowiązków wspólnika na inną osobę za zobowiązania występującego wspólnika związane z uczestnictwem w spółce osobowej i zobowiązania tej spółki osobowej odpowiadają solidarnie występujący wspólnik oraz wspólnik przystępujący do spółki.

Do spółek osobowych zalicza się:

- spółkę jawną,
- spółkę partnerską,
- spółkę komandytową,
- spółkę komandytowo-akcyjną.

Spółka jawna

Definicja prawna spółki jawnej jest dość lakoniczna: spółką jawną jest spółka osobowa, która prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą, a nie jest inną spółką handlową.

W praktyce spółka jawna nie różni się zasadniczo od spółki cywilnej, prócz tego, że działa pod własną firmą i ma zdolność prawną, której spółka cywilna nie posiada.

Wspólnikami spółki jawnej mogą być zarówno osoby fizyczne, jak i osoby prawne. W przypadku spółki jawnej nie ma obowiązku powoływania zarządu ani rady nadzorczej i co do zasady wszyscy wspólnicy są uprawnieni do prowadzenia spraw spółki. W konsekwencji oznacza to co do zasady podejmowanie wspólnych decyzji przez wszystkich wspólników na zasadzie jednomyślności. Niestety w przypadku pojawienia się konfliktu pomiędzy wspólnikami, podobnie jak w przypadku spółki cywilnej, może to doprowadzić do paraliżu spółki.

Majątek spółki stanowi mienie wniesione jako wkład przez wspólników lub nabyte przez spółkę w czasie jej istnienia. W razie wątpliwości uważa się, że wkłady wspólników są równe.

O ile umowa spółki nie stanowi inaczej, każdy wspólnik ma prawo do równego udziału w zyskach i uczestniczy w stratach w tym samym stosunku, bez względu na rodzaj i wartość wkładu. Każdy wspólnik odpowiada ponadto za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką. Oznacza to, że w przypadku długów spółki jawnej lub jej bankructwa, jeśli majątek spółki nie wystarczy na zaspokojenie wierzycieli spółki, wspólnicy spółki odpowiadają całym swoim majątkiem.

Każdy wspólnik ma prawo reprezentować spółkę. Prawa tego nie można ograniczyć ze skutkiem wobec osób trzecich. Umowa spółki może jednak przewidywać, że wspólnik jest pozbawiony prawa reprezentowania spółki albo że jest uprawniony do jej reprezentowania tylko łącznie z innym wspólnikiem lub prokurentem. Każdy wspólnik ma prawo i obowiązek prowadzenia spraw spółki. Prowadzenie spraw spółki może być jednak powierzone jednemu lub kilku wspólnikom bądź na mocy umowy spółki, bądź na podstawie późniejszej uchwały wspólników. Pozostali wspólnicy są wówczas wyłączeni od prowadzenia spraw spółki. Nie można przy tym powierzyć prowadzenia spraw spółki osobom trzecim z wyłączeniem wspólników. W spółce jawnej możliwe jest też ustanowienie prokurenta.

Umowa spółki jawnej powinna być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności. Od 15 stycznia 2015 r. umowa spółki jawnej może być również zawarta w drodze elektronicznej, przy wykorzystaniu wzorca umowy udostępnionego na platformie internetowej Ministerstwa

Sprawiedliwości (ekrs.ms.gov.pl), poprzez wypełnienie odpowiedniego formularza i opatrzenie go bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

Umowa spółki jawnej powinna zawierać:

- firmę i siedzibę spółki,
- określenie wkładów na poczet majątku spółki wnoszonych przez każdego wspólnika i ich wartości (przy czym wkłady mogą być pieniężne lub rzeczowe),
- przedmiot działalności spółki,
- czas trwania spółki, jeżeli jest oznaczony.

Firma spółki jawnej powinna zawierać nazwiska lub firmy (nazwy) wszystkich wspólników albo nazwisko albo firmę (nazwę) jednego albo kilku wspólników oraz dodatkowe oznaczenie „spółka jawna”. Dopuszczalne jest używanie w obrocie skrótu „sp. j.”.

Spółka jawna powstaje z chwilą wpisu do rejestru przedsiębiorców KRS.

Zgłoszenie spółki jawnej do rejestru przedsiębiorców powinno zawierać:

- firmę, siedzibę i adres spółki,
- przedmiot działalności spółki,
- nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) wspólników oraz adresy wspólników albo ich adresy do doręczeń,
- nazwiska i imiona osób, które są uprawnione do reprezentowania spółki, i sposób reprezentacji.

Każdy wspólnik ma prawo i obowiązek zgłoszenia spółki jawnej do rejestru. Współmałżonek wspólnika może żądać wpisania do rejestru wzmianki o umowie dotyczącej stosunków majątkowych między małżonkami.

Spółka cywilna może być przekształcona w spółkę jawną, przy czym umowa spółki jawnej nie może być zawarta przy wykorzystaniu wzorca umowy. Przekształcenie spółki cywilnej wymaga zgłoszenia do sądu rejestrowego przez wszystkich jej wspólników na zasadach analogicznych do zgłoszenia nowo powstałej spółki jawnej.

Wszelkie zmiany danych objętych zgłoszeniem do rejestru przedsiębiorców powinny zostać zgłoszone sądowi rejestrowemu najpóźniej w terminie siedmiu dni od dnia zaistnienia zdarzenia stanowiącego podstawę zmiany.

Rozwiązanie spółki powodują:

- przyczyny przewidziane w umowie spółki,
- jednomyślna uchwała wszystkich wspólników,
- ogłoszenie upadłości spółki,
- śmierć wspólnika lub ogłoszenie jego upadłości,
- wypowiedzenie umowy spółki przez wspólnika lub wierzyciela wspólnika,
- prawomocne orzeczenie sądu.

Rozwiązanie spółki jawnej wymaga co do zasady przeprowadzenia jej likwidacji, która powinna zakończyć się zgłoszeniem przez likwidatorów (mogą być nimi wspólnicy – wszyscy lub jedynie niektórzy albo osoby trzecie przez nich powołane, a w wyjątkowych sytuacjach – osoby ustanowione przez sąd) zakończenia likwidacji i złożeniem wniosku o wykreślenie spółki z rejestru.

Pomimo śmierci lub ogłoszenia upadłości wspólnika oraz pomimo wypowiedzenia umowy spółki przez wspólnika lub jego wierzyciela spółka trwa nadal pomiędzy pozostałymi wspólnikami, jeżeli umowa spółki tak stanowi lub pozostali wspólnicy tak postanowią. Uzgodnienie takie powinno w przypadku śmierci lub ogłoszenia upadłości nastąpić jednak niezwłocznie, a w przypadku wypowiedzenia – przed upływem terminu wypowiedzenia. W przeciwnym razie bowiem spadkobierca, syndyk lub wspólnik, który wypowiedział umowę spółki, a także jego wierzyciel, mogą domagać się przeprowadzenia likwidacji spółki.

Spółka partnerska

Spółką partnerską jest spółka osobowa, utworzona przez wspólników (partnerów) w celu wykonywania wolnego zawodu w spółce prowadzącej przedsiębiorstwo pod własną firmą. Spółka partnerska może być związana w celu wykonywania więcej niż jednego wolnego zawodu, o ile przepisy odrębne dotyczące wykonywania danego wolnego zawodu się temu nie sprzeciwiają. Partnerami w spółce partnerskiej mogą być wyłącznie osoby fizyczne, uprawnione do wykonywania wolnych zawodów. Jest to zatem specyficzna forma prowadzenia działalności gospodarczej dostępna tylko dla specjalistów wykonujących określone zawody.

W formie spółki partnerskiej mogą być wykonywane następujące zawody:

- adwokata,
- aptekarza,
- architekta,

- inżyniera budownictwa,
- biegłego rewidenta,
- brokera ubezpieczeniowego,
- doradcy podatkowego,
- maklera papierów wartościowych,
- doradcy inwestycyjnego,
- księgowego,
- lekarza lub lekarza dentystry,
- lekarza weterynarii,
- notariusza,
- pielęgniarki,
- położnej,
- radcy prawnego,
- rzecznika patentowego,
- rzeczoznawcy majątkowego,
- tłumacza przysięgłego.

Partner nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki powstałe w związku z wykonywaniem przez pozostałych partnerów wolnego zawodu w spółce, jak również za zobowiązania spółki będące następstwem działań lub zaniechań osób zatrudnionych przez spółkę na podstawie umowy o pracę lub innego stosunku prawnego, które podlegały kierownictwu innego partnera przy świadczeniu usług związanych z przedmiotem działalności spółki. Umowa spółki partnerskiej może jednak przewidywać, że jeden albo większa liczba partnerów godzą się na ponoszenie odpowiedzialności tak jak wspólnik spółki jawnej. Za inne zobowiązania spółki, które nie są związane bezpośrednio z wykonywaniem przez nich zawodu, jak np. opłaty czynszu najmu powierzchni biurowej czy zaopatrzenie w materiały biurowe, partnerzy odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z innymi partnerami i spółką, na wypadek gdyby egzekucja wierzytelności wobec spółki okazała się bezskuteczna.

Zaletą spółki partnerskiej jest brak określenia minimalnego kapitału początkowego oraz możliwość prowadzenia księgowości uproszczonej.

Reprezentować spółkę partnerską może – co do zasady – każdy jej partner, choć można w umowie spółki ustalić inaczej. Umowa spółki partnerskiej może także przewidywać, że prowadzenie spraw i reprezentowanie spółki powierza się zarządowi, w skład którego mogą wchodzić partnerzy lub osoby trzecie. W spółce partnerskiej możliwe jest też ustanowienie prokurenta.

Umowa spółki partnerskiej powinna być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności.

Powinna ona zawierać:

- określenie wolnego zawodu wykonywanego przez partnerów w ramach spółki,
- przedmiot działalności spółki,
- nazwiska i imiona partnerów, którzy ponoszą nieograniczoną odpowiedzialność za zobowiązania spółki, jeśli jeden lub kilku partnerów wyraża zgodę na ponoszenie odpowiedzialności tak jak wspólnicy spółki jawnej,
- w przypadku gdy spółkę reprezentują tylko niektórzy partnerzy, nazwiska i imiona tych partnerów,
- firmę i siedzibę spółki,
- czas trwania spółki, jeżeli jest oznaczony,
- określenie wkładów wnoszonych przez każdego partnera i ich wartość.

Firma spółki partnerskiej powinna zawierać nazwisko co najmniej jednego partnera, dodatkowe oznaczenie „i partner” bądź „i partnerzy” albo „spółka partnerska” oraz określenie wolnego zawodu wykonywanego w spółce. Dopuszczalne jest używanie w obrocie skrótu „sp. p.”. Firmy z oznaczeniem „i partner” bądź „i partnerzy” albo „spółka partnerska” oraz skrótu „sp. p.” może używać tylko spółka partnerska.

Spółka partnerska powstaje z chwilą wpisu do rejestru przedsiębiorców KRS.

Zgłoszenie spółki partnerskiej do rejestru przedsiębiorców powinno zawierać:

- firmę, siedzibę, adres spółki, nazwiska i imiona partnerów oraz ich adresy albo adresy do doręczeń,
- określenie wolnego zawodu wykonywanego przez partnerów w ramach spółki,
- przedmiot działalności spółki,
- nazwiska i imiona partnerów, którzy są uprawnieni do reprezentowania spółki. Nie dotyczy to przypadku, gdy umowa spółki nie przewiduje ograniczeń prawa reprezentacji przez partnerów,
- nazwiska i imiona prokurentów lub osób powołanych w skład zarządu,
- nazwiska i imiona partnerów, którzy ponoszą nieograniczoną odpowiedzialność za zobowiązania spółki, jeśli jeden lub kilku partnerów wyraża zgodę na ponoszenie odpowiedzialności tak jak wspólnicy spółki jawnej.

Do zgłoszenia spółki partnerskiej do rejestru przedsiębiorców należy dołączyć dokumenty potwierdzające uprawnienia każdego partnera do wykonywania wolnego zawodu.

Wszelkie zmiany danych objętych zgłoszeniem do rejestru przedsiębiorców powinny zostać zgłoszone sądowi rejestrowemu najpóźniej w terminie siedmiu dni od dnia zaistnienia zdarzenia stanowiącego podstawę zmiany.

Rozwiązanie spółki powodują:

- przyczyny przewidziane w umowie spółki,
- jednomyślna uchwała wszystkich partnerów,
- ogłoszenie upadłości spółki,
- utrata przez wszystkich partnerów prawa do wykonywania wolnego zawodu,
- prawomocne orzeczenie sądu.

W przypadku gdy w spółce pozostaje jeden partner lub gdy tylko jeden partner posiada uprawnienia do wykonywania wolnego zawodu związanego z przedmiotem działalności spółki, spółka ulega rozwiązaniu najpóźniej z upływem roku od dnia zaistnienia któregośkolwiek z tych zdarzeń.

W przypadku utraty przez partnera uprawnień do wykonywania wolnego zawodu powinien on wystąpić ze spółki najpóźniej z końcem roku obrotowego, w którym utracił prawo wykonywania wolnego zawodu. Wystąpienie następuje przez pisemne oświadczenie skierowane do zarządu albo do partnera uprawnionego do reprezentowania spółki. Po bezskutecznym upływie terminu do wystąpienia partnera ze spółki w związku z utratą uprawnień do wykonywania wolnego zawodu przyjmuje się, że partner wystąpił ze spółki w ostatnim dniu tego terminu.

Rozwiązanie spółki partnerskiej wymaga co do zasady przeprowadzenia jej likwidacji, która powinna zakończyć się zgłoszeniem przez likwidatorów (mogą być nimi partnerzy – wszyscy lub jedynie niektórzy albo osoby trzecie przez nich powołane, a w wyjątkowych sytuacjach osoby ustanowione przez sąd) zakończenia likwidacji i złożeniem wniosku o wykreślenie spółki z rejestru.

Pomimo śmierci lub ogłoszenia upadłości partnera oraz pomimo wypowiedzenia umowy spółki przez partnera lub jego wierzyciela spółka trwa nadal pomiędzy pozostałymi partnerami, jeżeli umowa spółki tak stanowi lub pozostali partnerzy tak postanowią. Uzgodnienie takie

powinno w przypadku śmierci lub ogłoszenia upadłości nastąpić jednak niezwłocznie, a w przypadku wypowiedzenia – przed upływem terminu wypowiedzenia. W przeciwnym razie bowiem spadkobierca, syndyk lub partner, który wypowiedział umowę spółki, a także jego wierzyciel, mogą domagać się przeprowadzenia likwidacji spółki.

Spółka komandytowa

Spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona. Spółka komandytowa jest korzystnym rozwiązaniem dla osób, które mają dobry pomysł na biznes, ale nie dysponują odpowiednim kapitałem i w związku z tym poszukują inwestora strategicznego. Osoba z pomysłem staje się komplementariuszem, który prowadzi sprawy spółki oraz reprezentuje ją wobec osób trzecich, jednocześnie jednak odpowiadając za zobowiązania spółki całym swoim majątkiem. Inwestor – komandytariusz – odpowiada za zobowiązania spółki wobec jej wierzycieli tylko do wysokości sumy komandytowej. Komandytariusz jest przy tym wolny od odpowiedzialności w granicach wartości wkładu wniesionego do spółki. Obniżenie sumy komandytowej nie ma skutku prawnego wobec wierzycieli, których wierzytelności powstały przed chwilą wpisanie obniżenia do rejestru.

Spółkę reprezentują komplementariusze, których z mocy umowy spółki albo prawomocnego orzeczenia sądu nie pozbawiono prawa reprezentowania spółki. Komandytariusz może reprezentować spółkę jedynie jako pełnomocnik. Jeżeli komandytariusz dokona w imieniu spółki czynności prawnej, nie ujawniając swojego pełnomocnictwa, odpowiada za skutki tej czynności wobec osób trzecich bez ograniczenia. Na takich samych zasadach odpowiada komandytariusz reprezentujący spółkę, który nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres.

O ile umowa spółki nie stanowi inaczej, komandytariusz nie ma prawa ani obowiązku prowadzenia spraw spółki, ale w sprawach przekraczających zakres zwykłych czynności spółki wymagana jest jego zgoda.

Komandytariusz uczestniczy w zysku spółki proporcjonalnie do jego wkładu rzeczywiście wniesionego do spółki, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. W razie wątpliwości komandytariusz uczestniczy w stracie jedynie do wartości umówionego wkładu.

Umowa spółki komandytowej powinna być zawarta w formie aktu notarialnego. Od 15 stycznia 2015 r., podobnie jak w przypadku spółki jawnej, umowa spółki komandytowej może być również zawarta w drodze elektronicznej przy wykorzystaniu wzorca umowy udostępnionego na platformie internetowej KRS (ekrs.ms.gov.pl), poprzez wypełnienie odpowiedniego formularza i opatrzenie go bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

Umowa spółki komandytowej powinna zawierać:

- firmę i siedzibę spółki,
- przedmiot działalności spółki,
- czas trwania spółki, jeżeli jest oznaczony,
- oznaczenie wkładów wnoszonych przez każdego wspólnika i ich wartość,
- oznaczony kwotowo zakres odpowiedzialności każdego komandytariusza wobec wierzycieli (sumę komandytową).

Jeżeli wkładem komandytariusza do spółki jest w całości lub w części świadczenie niepieniężne, umowa spółki powinna określać przedmiot tego świadczenia (aport), jego wartość, jak również osobę wspólnika wnoszącego takie świadczenie niepieniężne. Jeżeli komplementariuszem jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółka akcyjna, zaś komandytariuszem jest wspólnik tej spółki, wkładu komandytariusza nie mogą stanowić jego udziały w tej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością lub akcje tej spółki akcyjnej.

Akcjonariusz może reprezentować spółkę jedynie jako pełnomocnik. Jeżeli akcjonariusz dokona w imieniu spółki czynności prawnej, nie ujawniając swojego pełnomocnictwa, odpowiada za skutki tej czynności wobec osób trzecich bez ograniczenia. Na takich samych zasadach odpowiada akcjonariusz reprezentujący spółkę, który nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres.

Firma spółki komandytowej powinna zawierać nazwisko jednego lub kilku komplementariuszy oraz dodatkowe oznaczenie „spółka komandytowa”. Dopuszczalne jest używanie w obrocie skrótu „sp. k.”. Jeżeli komplementariuszem jest osoba prawna, firma spółki komandytowej powinna zawierać pełne brzmienie firmy (nazwy) tej osoby prawnej z dodatkowym oznaczeniem „spółka komandytowa”. Nie wyklucza to zamieszczenia nazwiska komplementariusza, który jest osobą fizyczną. Nazwisko komandytariusza nie może być zamieszczane w firmie

spółki. W przypadku zamieszczenia nazwiska lub firmy (nazwy) komandytariusza w firmie spółki, komandytariusz ten odpowiada wobec osób trzecich tak jak komplementariusz.

Spółka komandytowa powstaje z chwilą wpisu do rejestru.

Zgłoszenie spółki komandytowej do sądu rejestrowego powinno zawierać:

- firmę, siedzibę i adres spółki,
- przedmiot działalności spółki,
- nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) komplementariuszy oraz odrębnie nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) komandytariuszy, a także okoliczności dotyczące ograniczenia zdolności wspólnika do czynności prawnych, jeżeli takie istnieją,
- nazwiska i imiona osób uprawnionych do reprezentowania spółki i sposób reprezentacji. W przypadku gdy komplementariusze powierzyli tylko niektórym spośród siebie prowadzenie spraw spółki – znaczenie tej okoliczności,
- sumę komandytową.

Wszelkie zmiany danych objętych zgłoszeniem do rejestru przedsiębiorców powinny zostać zgłoszone sądowi rejestrowemu najpóźniej w terminie siedmiu dni od dnia zaistnienia zdarzenia stanowiącego podstawę zmiany.

Śmierć komandytariusza nie stanowi przyczyny rozwiązania spółki. Spadkobiercy komandytariusza powinni w takim przypadku wskazać spółce jedną osobę do wykonywania ich praw. Czynności dokonane przez pozostałych wspólników przed takim wskazaniem wiążą spadkobierców komandytariusza. W pozostałym zakresie do rozwiązania spółki komandytowej stosuje się odpowiednio zasady dotyczące rozwiązania spółki jawnej.

Spółka komandytowo-akcyjna

Spółką komandytowo-akcyjną jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczeń (komplementariusz), a co najmniej jeden wspólnik jest akcjonariuszem. Łączy więc ona w sobie cechy spółki osobowej (komandytowej) oraz spółki kapitałowej (akcyjnej). Tak jak w przypadku spółki komandytowej, komplementariusz prowadzi wszystkie sprawy spółki, ale i odpowiada za jej zobowiązania całym swoim majątkiem. Akcjonariusz natomiast jest jedynie inwestorem, wnoszącym do spółki

kapitał i otrzymującym w zamian akcje spółki. Akcjonariusz nie odpowiada za zobowiązania spółki i jest obowiązany jedynie do świadczeń określonych w statucie. Komplementariusz może wnieść wkład do spółki komandytowo-akcyjnej na kapitał zakładowy lub na inne fundusze, jednakże wniesienie przez komplementariusza takiego wkładu nie wyłącza jego nieograniczonej odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

Kapitał zakładowy spółki komandytowo-akcyjnej powinien wynosić co najmniej 50 000 zł.

Spółkę reprezentują komplementariusze, których z mocy statutu lub prawomocnego orzeczenia sądu nie pozbawiono prawa reprezentowania spółki. Późniejsze pozbawienie komplementariusza prawa reprezentowania spółki stanowi zmianę statutu spółki i wymaga zgody wszystkich pozostałych komplementariuszy.

Każdy komplementariusz ma prawo i obowiązek prowadzenia spraw spółki. Statut spółki może jednak przewidywać, że prowadzenie spraw spółki powierza się jednemu albo kilku komplementariuszom. Zmiana statutu, pozbawiająca prawa prowadzenia spraw spółki lub przyznająca takie prawo komplementariuszowi dotychczas go pozbawionemu, wymaga zgody wszystkich pozostałych komplementariuszy.

Komplementariuszowi nie przysługuje prawo do prowadzenia spraw spółki przekazanych do kompetencji walnego zgromadzenia albo rady nadzorczej. Jeżeli liczba akcjonariuszy przekracza 25 osób, ustanowienie rady nadzorczej jest obowiązkowe. Członków rady nadzorczej powołuje i odwołuje walne zgromadzenie wspólników.

Komplementariusz oraz akcjonariusz uczestniczą w zysku spółki proporcjonalnie do ich wkładów wniesionych do spółki, chyba że statut stanowi inaczej.

Powstanie spółki komandytowo-akcyjnej wymaga podpisania jej statutu przez jej założycieli. Statut powinni podpisać co najmniej wszyscy komplementariusze. Statut spółki komandytowo-akcyjnej powinien być sporządzony w formie aktu notarialnego.

Statut spółki komandytowo-akcyjnej powinien zawierać:

- firmę i siedzibę spółki,
- przedmiot działalności spółki,
- czas trwania spółki, jeżeli jest oznaczony,
- oznaczenie wkładów wnoszonych przez każdego komplementariusza oraz ich wartość,

- wysokość kapitału zakładowego, sposób jego zebrania, wartość nominalną akcji i ich liczbę ze wskazaniem, czy akcje są imienne, czy na okaziciela,
- liczbę akcji poszczególnych rodzajów i związane z nimi uprawnienia, jeżeli mają być wprowadzone akcje różnych rodzajów,
- nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) komplementariuszy oraz ich siedziby, adresy albo adresy do doręczeń,
- organizację walnego zgromadzenia i rady nadzorczej, jeżeli kodeks spółek handlowych lub statut przewiduje ustanowienie rady nadzorczej.

Firma spółki komandytowo-akcyjnej powinna zawierać nazwiska jednego lub kilku komplementariuszy oraz dodatkowe oznaczenie „spółka komandytowo-akcyjna”. Dopuszczalne jest używanie w obrocie skrótu „S.K.A.”. Jeżeli komplementariuszem jest osoba prawna, firma spółki komandytowo-akcyjnej powinna zawierać pełne brzmienie firmy (nazwy) tej osoby prawnej z dodatkowym oznaczeniem „spółka komandytowo-akcyjna”. Nie wyklucza to zamieszczenia nazwiska komplementariusza, który jest osobą fizyczną. Nazwisko albo firma (nazwa) akcjonariusza nie mogą być zamieszczane w firmie spółki. W przypadku zamieszczenia nazwiska albo firmy (nazwy) akcjonariusza w firmie spółki akcjonariusz ten odpowiada wobec osób trzecich tak jak komplementariusz.

Spółka komandytowo-akcyjna powstaje z chwilą wpisu do rejestru.

Zgłoszenie spółki komandytowo-akcyjnej do sądu rejestrowego powinno zawierać:

- firmę, siedzibę i adres spółki,
- przedmiot działalności spółki,
- wysokość kapitału zakładowego, liczbę i wartość nominalną akcji,
- liczbę akcji uprzywilejowanych i rodzaj uprzywilejowania, jeżeli statut je przewiduje,
- wzmiankę, jaka część kapitału zakładowego została wpłacona przed zarejestrowaniem,
- nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) komplementariuszy oraz okoliczności dotyczące ograniczenia ich zdolności do czynności prawnych, jeżeli takie istnieją,
- nazwiska i imiona osób uprawnionych do reprezentowania spółki i sposób reprezentacji. W przypadku gdy komplementariusze powierzyli tylko niektórym spośród siebie prowadzenie spraw spółki – zażnaczenie tej okoliczności,

- jeżeli przy zawiązaniu spółki akcjonariusze wnoszą wkłady niepieniężne – zaznaczenie tej okoliczności,
- czas trwania spółki, jeżeli jest oznaczony.

Wszelkie zmiany danych objętych zgłoszeniem do rejestru przedsiębiorców powinny zostać zgłoszone sądowi rejestrowemu najpóźniej w terminie siedmiu dni od dnia zaistnienia zdarzenia stanowiącego podstawę zmiany.

Rozwiązanie spółki powodują:

- przyczyny przewidziane w statucie,
- uchwała walnego zgromadzenia o rozwiązaniu spółki, przy czym uchwała taka pod rygorem nieważności wymaga zgody wszystkich komplementariuszy,
- ogłoszenie upadłości spółki,
- śmierć, ogłoszenie upadłości lub wystąpienie jedyne go komplementariusza, chyba że statut stanowi inaczej,
- inne przyczyny przewidziane prawem.

Ogłoszenie upadłości akcjonariusza nie stanowi przyczyny rozwiązania spółki.

Wypowiedzenie umowy spółki przez komplementariusza i jego wystąpienie ze spółki jest dopuszczalne, jeżeli statut tak stanowi. W powyższym zakresie stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące spółki jawnej. Akcjonariuszowi nie przysługuje prawo wypowiedzenia umowy spółki.

1.2.3.2. Spółki kapitałowe

Spółki kapitałowe są osobami prawnymi. Oznacza to, że posiadają własny majątek, zupełnie odrębny od majątków ich współników czy akcjonariuszy. Mogą też samodzielnie nabywać prawa i zaciągać zobowiązania, a także występować przed sądami i organami administracji.

Ze względu na ograniczenie w przypadku spółek kapitałowych odpowiedzialności za zobowiązania spółki co do zasady wyłącznie do wysokości ich kapitału zakładowego, spółki kapitałowe są formą działalności wybieraną zazwyczaj przy prowadzeniu działalności gospodarczej na dużą skalę. Od kiedy jednak obniżono minimalny wymagany kapitał zakładowy w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z 50 000 do 5000 zł, znacznie wzrosła popularność tych spółek także wśród mniejszych przedsiębiorców.

Spółki kapitałowe mogą we własnym imieniu nabywać prawa, w tym własność nieruchomości i inne prawa rzeczowe, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywane nawet na etapie pozostawania jeszcze w organizacji.

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji albo spółka akcyjna w organizacji z chwilą wpisu do rejestru staje się spółką z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółką akcyjną i uzyskuje osobowość prawną. Z tą chwilą staje się ona podmiotem praw i obowiązków spółki w organizacji.

Za zobowiązania spółki kapitałowej w organizacji odpowiadają solidarnie spółka i osoby, które działały w jej imieniu. Wspólnik albo akcjonariusz spółki kapitałowej w organizacji odpowiada solidarnie z podmiotami, o których mowa powyżej, za jej zobowiązania do wartości wniesionego wkładu na pokrycie objętych udziałów lub akcji.

Przedmiotem wkładu do spółki kapitałowej nie może być prawo niezbywalne lub świadczenie pracy bądź usług.

Sąd rejestrowy może orzec o rozwiązaniu wpisanej do rejestru spółki kapitałowej w przypadku gdy:

- nie zawarto umowy spółki,
- określony w umowie albo statucie przedmiot działalności spółki jest sprzeczny z prawem,
- umowa albo statut spółki nie zawiera postanowień dotyczących firmy, przedmiotu działalności spółki, kapitału zakładowego lub wkładów,
- wszystkie osoby zawierające umowę spółki albo podpisujące statut nie miały zdolności do czynności prawnych w chwili ich dokonania.

W powyższych przypadkach, jeżeli braki nie zostaną usunięte w terminie wyznaczonym przez sąd rejestrowy, sąd ten może, po wezwaniu zarządu spółki do złożenia oświadczenia, wydać postanowienie o rozwiązaniu spółki. Jeżeli braki, o których mowa powyżej, nie mogą być usunięte, sąd rejestrowy orzeka o rozwiązaniu spółki. Z powodu takich braków spółka nie może być jednak rozwiązana, jeżeli od jej wpisu do rejestru upłynęło pięć lat.

O rozwiązaniu spółki z powodu braków sąd rejestrowy orzeka na wniosek osoby mającej interes prawny albo z urzędu, po przeprowadzeniu rozprawy.

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością to spółka handlowa, w której wspólnicy co do zasady nie odpowiadają za zobowiązania spółki, a limit odpowiedzialności spółki za jej zobowiązania wyznacza wysokość jej kapitału zakładowego. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stanowi przez to jedną z najpopularniejszych form prowadzenia firmy. Może zostać założona w każdym celu dopuszczalnym przez prawo, nawet niekoniecznie gospodarczym. Założycielami takiej spółki mogą być osoby fizyczne lub prawne. Istnieje także możliwość prowadzenia jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, posiadającej tylko jednego wspólnika. Jedynym wyjątkiem jest tu zakaz założenia jednoosobowej spółki z o.o. wyłącznie przez inną taką spółkę. W spółce jednoosobowej w organizacji jedyny wspólnik nie ma prawa reprezentowania spółki, z wyjątkiem prawa dokonania zgłoszenia spółki do rejestru przedsiębiorców.

Wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki. Jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od tej odpowiedzialności, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel spółki nie poniósł szkody.

Kapitał zakładowy spółki powinien wynosić co najmniej 5000 zł. Wartość nominalna udziału nie może być niższa niż 50 zł. Umowa spółki powinna określać, czy wspólnik może mieć tylko jeden, czy więcej udziałów. Jeżeli wspólnik może mieć więcej niż jeden udział, wówczas wszystkie udziały w kapitale zakładowym powinny być równe i są niepodzielne. W przypadku gdy umowa spółki przewiduje udziały o szczególnych uprawnieniach, uprawnienia te powinny być w umowie określone (udziały uprzywilejowane).

Jeżeli kodeks spółek handlowych lub umowa spółki nie stanowi inaczej, wspólnicy mają równe prawa i obowiązki w spółce.

Zbycie udziału, jego części lub ułamkowej części udziału oraz jego zastawienie powinno być dokonane w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi. Zbycie udziału, jego części lub ułamkowej

części udziału oraz zastawienie udziału umowa spółki może uzależnić od zgody spółki albo ograniczyć w inny sposób. Zgody udziela zarząd w formie pisemnej. W przypadku jednak gdy zgody odmówiono, sąd rejestrowy może pozwolić na zbycie, jeżeli istnieją ważne powody.

Wspólnik ma prawo do udziału w zysku wynikającym z rocznego sprawozdania finansowego i przeznaczonym do podziału uchwałą zgromadzenia wspólników. Jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, zysk przypadający wspólnikom dzieli się w stosunku do udziałów. Uprawnionymi do dywidendy za dany rok obrotowy są wspólnicy, którym udziały przysługiwały w dniu powzięcia uchwały o podziale zysku.

Zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę. Zarząd składa się z jednego albo większej liczby członków. Do zarządu mogą być powołane osoby spośród wspólników lub spoza ich grona. Członek zarządu jest powoływany i odwoływany uchwałą wspólników, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. Jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu. Mandat członka zarządu wygasa również wskutek śmierci, rezygnacji albo odwołania ze składu zarządu. Członek zarządu może być w każdym czasie odwołany uchwałą wspólników. Jeżeli zarząd jest wieloosobowy, sposób reprezentowania określa umowa spółki. Jeżeli umowa spółki nie zawiera żadnych postanowień w tym przedmiocie, do składania oświadczeń w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem. Uchwały zarządu zapadają bezwzględną większością głosów. Umowa spółki może przewidywać, że w przypadku równości głosów decyduje głos prezesa zarządu, jak również przyznawać mu określone uprawnienia w zakresie kierowania pracami zarządu. Powołanie prokurenta wymaga zgody wszystkich członków zarządu, ale odwołać prokurę może każdy członek zarządu.

Umowa spółki może ustanowić radę nadzorczą lub komisję rewizyjną albo oba te organy. W spółkach, w których kapitał zakładowy przewyższa kwotę 500 000 zł, a wspólników jest więcej niż 25, powinna być ustanowiona rada nadzorcza lub komisja rewizyjna. W przypadku ustanowienia rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej umowa spółki może wyłączyć albo ograniczyć indywidualną kontrolę wspólników nad funkcjonowaniem spółki.